

mit bekjendt, ikke i disse Lande fordres nogen Stempelafgift af fremmede Statspapirer. Men jeg maa strax gjøre opmærksom paa, hvad der er Kjernen i denne Henvisning til Udlandet, at der ikke i nogen af de tre nævnte Stater — jeg tror ogsaa, at det gjælder Frankrig, men lad mig indskrænke mig til at nævne Nederlandene og England, — er nogenstahelt Skat paa fremmede Statspapirer, der findes paa Markedet, naar de ikke hidrøre fra et henholdsvis enten i England eller Nederlandene gjort Laan, saa at altsaa Stempelpligten der er af en meget indskrænket Natur, hvorimod vi her tilsigte at ramme samtlige fremmede Statspapirer. Jeg indser tilfulde, hvor yndet en saadan Lov kan være i mange ærede Medlemmers Dine, og hvor kjær det kan være dem at komme til at straffe den rige Mand, som forskriver Mæsser af fremmede Papirer, som for de gode danske Penge kjober udenlandske Obligationer; en saadan Mand bør straffes og bøde dygtig for at ville have en saadan Luxus liggende, medens der ikke tales et Ord om den frie Omsætning eller om, hvad der kan være statsøkonomisk rigtig, Noget, som det jo hverken er Tiden eller Stedet her at udbrede sig videre om. Jeg skal derfor ogsaa holde mig til, at vi skulle have, hvad der kunde kaldes en „taalelig“ Afgift paa disse Papirer, og denne taalelige Afgift skulle da være 40 Mk. pr. 1000 Rd., medens den i England er 2 sh. 6 d af 100 Estl., det vil sige 7 Mk. 8 Sk. af 1,000 Rd. mod 40 Mk. her, og i Nederlandene noget under 6 Mark pr. 1,000 Rd., — de enkelte Stillinger, som der er under 6 Mark, vil jeg sskænke. I Frankrig er der ganske vist en høiere Afgift. Saavidt jeg kan se af den Lov, der først for faa Dage siden er kommen derovre fra, er der en Afgift af ½ pCt. af de Værdipapirer, der findes paa Markedet, men denne Afgift befales ikke erlagt, før Papirerne skulle bruges, og der er en lovlig Omgaaen af denne Stempelpligt, idet en Mand, der har stemplede Papirer, kan gjøre

en Transaktion med den, der har Papirer, som ikke behøve at stemples, og jeg har liggende for mig et Brev fra Paris til en Mand her i Byen, hvori det angives at være en Handelsartikel: „Stempel“ eller „Stempel“, saaledes at den sidste Notering var 30 Centimer istedetfor 50. Det er altsaa en lovlig Omgaaen. Men vi komme nu til et Hovedpunkt. Den høitærede Minister har ytret; — og hvad jeg her vil sige i den Anledning, svarer tillige til, hvad der er anført af den ærede Ordfører —, at han ikke troede, at Folk af hæderlig Karakter vilde finde det sømmeligt at besvige Statskassen, naar den Afgift, der krævedes, ikke var høiere end rimelig; vi komme derved til at spørge om, hvad der er rimeligt og hvad ikke. Mange ærede Medlemmer ville erindre, at den ældre Stempelovgivning — altsaa den, der ligger forud for Loven af 19de Februar 1861 — indeholdt faa mange Urimeligheder, at hæderlige Folk, ja, Alverden søgte at omgaa den og for en stor Del ogsaa gjorde det. Jeg vil kun tage et eneste Exempel, der saa tidt er kommet mig for. En Mand kjoebte af en anden 1,000 Ldr. Guede at levere den næste Dag — man vil jo erindre, at det er den gamle Stempelovgivning, jeg taler om —, og dertil skulle han benytte Stempel af 1ste Klasse, hvilket umuliggjorde al Omsætning. Det var kun muligt gennem Mæglere i Kjøbenhavn at afslutte Handelen, idet disse betalte en nominal Stempelafgift. Der tror jeg altsaa, at man ikke med Nette kan gjøre Folk af hæderlig Karakter Bebreidelse, fordi de ikke ville opgive aldeles at handle hellere end at finde sig i Umuligheden af at handle, naar der eksisterede et saadant Lovbud. Hvorvidt dette vil bltve Tilfældet her, vil Tiden vise. Det er tillige sagt af den høitærede Minister, at man saa, at fremmede Stater mere og mere — ja, saa at sige aarligt — kom med saadanne Lovbud; dette skal jeg imidlertid lade staa hen, der er ikke mig bekjendt nogen saadan Forandring. Jeg har